

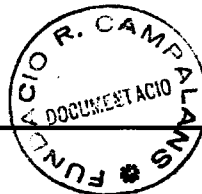
REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Suscipció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

La dictadura agonitza LA NOVA REPRESSIO

El dia primer de juny la Direcció General de Seguridad publicà una nota, que tots els diaris espanyols reproduïren, anunciant unes importants detencions que la premsa i les ràdios del món havien publicat uns dies abans. Els comentaristes internacionals insistien en el fet que la nova repressió franquista atenyia a personalitats de tendència democràtica-cristiana i algunes monàrquiques, i dient que eren acusades per Franco de tenir contactes amb «els partits polítics i les sindicals a l'Exili» i de cercar «l'acció conjunta de les diverses fraccions amb el comú proposit d'enderrocar la dictadura».

L'importància d'aquesta nova repressió està subratllada si tenim en compte els noms i les tendències polítiques que s'atribueixen als detinguts. La nota oficial els anomena fent precedir el nom i cognom d'un «Don» que no estàvem acostumats a veure aplicat als «sujets» detinguts polítics. Deixant de costat l'anècdota, és evident que el sol fet de la detenció d'homes que, com Ridruejo reconeixen la pèrdua de les seves il·lusions falangistes, és un gran esdeveniment en la vida de la dictadura. Aquests homes diuen avui que les seves il·lusions sols serviren d'escambell a la més monstruosa empresa de corrupció, d'embrutiment i de misèria social que ha conegut mai l'història d'Espanya. Alguns d'ells foren adversaris de la II República i altres lluitaren al costat de Franco. Tots ells avui, segons la nota de la D.G.S. volen provocar la caiguda i la successió del règim de dictadura.

Per què els ha empresonat el general Franco? Per què ha estat obligat a donar una nota oficial reconeixent l'existència dels partits i de les sindicals a l'Exili — d'un Exili que els portantveus del règim havien ja donat per mort i enterrat múltiples vegades? — Per què ha de reconèixer que una nova oposició neix entre els homes i les forces del règim i ha de dir públicament que avui hi ha un acord unànim per cercar una sortida democràtica i sense violència a

una dictadura que agonitza i que ha perdut els estreps després d'haver perdut — d'ençà que va néixer — la decència i la moral?

La resposta és senzilla. L'operació governamental del mes de febrer ha fracassat. El dictador pensava procurar-se amb el canvi de govern uns anys de tranquil·litat, jugant com sempre amb les ambicions i la possible corrupció de les persones escollides. Però el fracàs sembla haver estat rapidísim. Fracàs de l'operació Gual Villalbi, puix que el principal interessat s'adonà aviat que era només un ninot entre les mans de Suances, de Planell i de Carrero Blanco. Fracàs l'intent de lligar l'Església al carro de l'Opus Dei, malgrat les promeses de Calvo Serer d'instaurar una monarquia teocràtica que tot-hom a Europa senyalaria amb el dit, i, si la mort de Bautista Sánchez permetia de respirar al Caudillo, altres militars s'inquieten i protesten de nou.

El govern de fidels guardians no ha resolt res. I els problemes, implacables, han subsistit: l'alça de preus, la manca de divises, el descontent de la burgesia. La desconfiança de la borsa, la franca oposició dels intel·lectuals i dels universitaris, la permanent revolta obrera que Solís volia afalagar, la pressió internacional que deixa a Espanya al nivell de l'Iran, lluny d'una Europa que busca els camins de l'unitat.

Els homes que viuen de prop aquesta realitat volen sortir-ne sense que una nova guerra civil endoli les llars i engendri noves misèries; heus ací el que diu l'acusació.

L'atac del dictador honora les víctimes. I ha de crear, per damunt dels abims del passat que el règim vol mantenir oberts, una nova solidaritat entre tots els homes i totes les forces que sentin els imperatius del present i estimen decidits a acabar amb la dictadura, instaurant el règim de democràcia i de justícia que el país necessita i que aviat reclamarà de nou amb veu més puixant que mai.

FRANCO A BARCELONA

Per què no ha visitat l'Universitat?

El dissabte 15 de Juny els periòdics de Barcelona en un intent indecent d'explotació de l'entusiasme esportiu, anunciaven que el Caudillo — generós com sempre — acceptava desplaçar-se a la nostra capital i entregar personalment el trofeu al guanyador de la final Barcelona-Espanya!

Els catalans no es deixaren enganyar i els crits de Barça! Barça! contrastaren amb el silenci despreciatiu amb que el públic de l'Estadi acollí el dictador i família. L'escribent Galinsoga preté que Franco ara «està per Barcelona». En tot cas, ja haurà pogut adonarse que — definitivament — Barcelona no vol saber res amb Franco. Ni amb els seus amics.

Tot caminant

ELLS HO SABEN millor que nosaltres

per Enric BRUFAU.

El desig de retrobar el nostre país entre els pobles democràtics d'aquest món, sovint ens fa interpretar erradament el procés de descomposició del règim franquista. Algunes vegades veiem en una anècdota intrascendent un símptoma clar de la seva propera ensulciada, i altres vegades, mancats d'aquestes noves que ens afalguen, l'ombra del descoratjament ens envaeix i llisquem vers els malaurats presagis. De dalt a baix, de l'eufòria al desencant, i, malgrat tot, la situació real, indiferent a l'apassionada observació nostra, cada hora, cada instant, va esdevenint més precària pel règim franquista.

Només l'esfrondament sobtat del règim s'acobllaria al nostre daler i, en canvi, a petites passes, tot caminant, des de la seva naixença, la dictadura de Franco s'en camina cap a la mort.

M'adono que és difícil seguir acuradament totes les incidències d'aquesta lluita que la civilitat sosté contra la dictadura — és a dir, el progrés, car és el progrés en la seva ampla significació el que topa constantment amb l'anti-llibertat franquista.

I ho és més encara per nosaltres que no podem fer-ho com observadors indiferents sinó que estem sotmesos a l'exaltada pressió de les nostres il·lusions i, sobretot, al fet de viure materialment allunyats de la nostra terra.

A dintre d'Espanya ja és una altra cosa. Cal solament oir la veu dels amics que de tant en tant venen a veure'ns. El seu discórrer sobre la situació política interior moltes vegades ens sorprèn i gairebé sempre topa amb la nostra posició de intransigència i amb el nostre maximalisme. La realitat, les possibilitats exactes d'actuació i la certitud que la tasca que realitzen va donant el seu fruit, els dona en el parlar una serenitat que ens impressiona i que nosaltres no tenim.

Es una lliçó, si voleu, expressada en les paraules que calen, senzilles i entenedores. encara que sovint a alguns exiliats se'ls escapi de dir que «posen al descobert un exàmen poc profund dels fets i una recerca de les causes més aviat superficial».

Qui té raó? Per ara, els fets van demostrant que ells en saben més que nosaltres.

NEGRES I BLANCS

Per M. SERRA I MORET

ELS hindús, inspirats per Gandhi, van inventar el dejuni com una arma de combat, sublimant així la doctrina de la desobediència civil predicada per l'americà Henry Thoreau i l'apòstol rus Lleó Tolstoy. El dejuni va convertir-se sovint en vaga de la fam i va culminar a Irlanda; en el sacrifici de Mac-Sweeny, l'heroic alcalde de Cork. Quan el combat ha de menar-se amb manifesta inferioritat material, el lluitador civil ha trobat una forma de superació que dramatitza la lluita amb la suprema aureola que el poble sap comprendre i accepta com una lliçó superhumana.

Catalunya i la democràcia espanyola que sostenen una lluita contra un enemic relativament poderós i paorosament bestial, han de trobar l'instrument moral que situï el combat en el pla de l'èpica grandiosa, allà on els masells i els insensibles arriben a comprendre que han estat derrotats. O al menys depassats sense revenja possible. En això els barcelonins tenen el mèrit d'haver inventat una variant de la desobediència civil que ha fet escola per bé que no haguem vist reconeguda a la nostra estimada ciutat la patent d'aquesta arma avui generalitzada. Es clar que el mot boicot prové de l'isolament total a que la vila irlandesa de Mayo va condemnar l'odiós agent britànic, capità Boycott, cap l'any 80 del segle passat. Però el mot s'ha estès tant com la pràctica del boicot envers les persones, les entitats o els productes que la societat rebutja o condemna. Abans, a Catalunya, això es feia instintivament i la forasteralla intrusa i colonialista no trobava pels pobles i les viles altra cosa que refús i absència de tota relació i de tot contacte.

Fou en 1951 que Barcelona va fer el primer assaig de boicot o de vaga de tramvies i altres mitjans de locomoció. La gent, sobretot els treballadors, es sacrificava, caminava i feia distàncies enormes amb decisió i disciplina per tal de seguir la muda consigna de la resistència, de la desobediència civil. El règim es va sentir colpit, impotent, i el poble va guanyar. Es clar que, després el Gran Mongol, pitjor que Gengis Khan, va apretar més les tenalles del seu sadisme congenit i va trobar un governador super-energúmen en la persona de Felipe Acedo. Però la vaga dels transports es va repetir aquest any i aquesta vegada la van imitar, amb més curta durada, Madrid i Sevilla. I de que la vaga es va guanyar, deixant de banda les tarifes tramviàries que ben poc interessin, en són prova les manifestes preocupacions del Gran Mongol i la seva escombrada d'un govern de gangsters substituït per Opus Dei & Cia.

Pero no solament ha fet escola a Espanya l'invent de la resistència barcelonina. Els negres de Montgomery, la capital de l'Estat d'Alabama, allò que als Estats Units en diuen el «Deep South», cansats de la discriminació racial, capitanejats pel Rev. Martin Luther King, van organitzar el boicot dels autobusos de la població i, malgrat totes les mesures intentades per a limitar-ne l'eficàcia, al cap d'un any veieren guanyar la causa llur i acabar-se el règim de discriminació racial en els transports de la ciutat que és en aquesta matèria una de les pitjors d'aquel «Deep South».

I el mateix va succeir a la Unió Sudafricana on la discriminació racial és tant o més ferotge que al Sud dels Estats Units. Els bantús, nadius d'aquelles regions, van decidir boicotejar els autobusos que van d'Alexandria a Johannesburg i durant mesos han fet a peu la distància dels disset kilòmetres que separa les dues ciutats. I els bantús, també han guanyat, com els negres de Montgomery i els blancs de Barcelona. Es a fi de comptes la valor moral de la lluita i la grandesa del combat el que compta. Els catalans ho saben i en les sofrències d'avui veuen l'infantament de la llibertat i de les grandeses futures.

REUNIO DEL CONSELL DE COORDINACIO DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El Consell General del M.S.C. ha convocat la reunió del Consell de Coordinació del M.S.C., el qual es celebrarà els dies 16 i 17 d'agost, a Perpinyà.

Com cada any, el Consell de Coordinació deuria examinar els principals assumptes polítics i fixar la posició del M.S.C., elegint els òrgans dirigents de la nostra organització. Igualment aquest any deuria estudiar i aprovar el reglament interior del M.S.C.

El Butlletí interior del M.S.C. publica el report del C. C. i les diferents posicions polítiques enviades pels militants i per les seccions.

COMUNICAT DE TREVA CATALANA

Entre els partits i organitzacions que formen «Treva Catalana», en analitzar la situació política actual, han sorgit diferents maneres d'apreciar l'actuació a seguir per a menar la lluita contra el règim franquista i per la llibertat de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya. Per aquest motiu acorden la dissolució de l'esmentat organisme. Fan constar que «Treva Catalana» ha constituït una primera etapa en el camí del reagrupament de les forces catalanes antifranquistes, creant entre tots nosaltres un clima d'amistat i de cooperació. I confiem que en un futur no molt llunyà, i en unes altres condicions i noves perspectives, ens permetrà arribar a més completes i satisfactòries realitzacions.

18 anys d'Ajuntaments franquistes

MANQUEN MES DE 70.000 VIVENDES A BARCELONA

Com pel problema de les escoles del qual parlàvem en l'anterior edició, els nous tinents d'alcalde del senyor Acedo Colunga, van descobrir lentament l'immensitat dels problemes que els anys d'ajuntaments franquistes han creat a totes les poblacions catalanes. Entre aquests, el de la vivenda és preponderant a Barcelona.

El senyor Santiago Cruylles va parlar amplament d'aquesta qüestió en la darrera reunió municipal. Va exposar uns plans magnífics de barris residencials amb metge, camp d'esports i sales de reunions; plans per l'estudi dels quals—en la realitat—podem recomanar-li la visita de les municipalitats socialistes d'Àustria o dels països escandinaus.

La realitat de Barcelona, desgraciadament, és molt diferent. Heus aci algunes xifres:

Durant l'any 1956 hi hagué a Barcelona 12 mil casaments i—fugint de la misèria del camp espanyol—, arribaven 21 mil immigrants.

Durant l'any 1956, doncs, per a satisfer aquestes necessitats «normals» de casaments i immigrants, s'haguessin necessitat 14.000 noves vivendes. Però només n'han construït 5.200, segons dades oficials.

A aquest dèficit anual cal afegir un dèficit anterior de 60.000 vivendes i es comprendrà fàcilment els camins del desastre que continuen seguint els ajuntaments dictatorials, incapaces d'afrontar aquest problema.

El senyor Cruylles, en efecte, reconeix que ell no el podrà resoldre i en comptes de dimidir—o de cercar una altra solució, que reclama un canvi polític profund en la governació del país—acabà demanant la col·laboració de les entitats benèfiques!...

PAU CASALS

Tots els nostres llegidors coneixen ja l'accident que sofrí el Mestre mentre dirigia l'orquestra que preparava el festival de Puerto Rico. Com tots els catalans, nosaltres ens hem sumat a les mostres d'amistat que Pau Casals ha rebut desitjant-li un prompte restabliment.

Igualment, els socialistes catalans ens hem sumat a les personalitats i a les entitats de tot el món que han sol·licitat pel Mestre el premi de la Pau.

VIIe APLEC DE LA SARDANA Tolosa del Llenguadoc, 7 de Juliol del 1957

Per setena vegada consecutiva a França l'APLEC DE LA SARDANA, «lliure manifestació de catalanitat en terres de França», tindrà lloc a Tolosa, Capital del Llenguadoc, el primer diumenge de Juliol, dia 7, matí i tarda, acabant-se amb una exhibició folklòrica catalana a càrrec dels Grups Folklòrics del «Foment de la Sardana», de Perpinyà, i de la «Llar de Germanor Catalana», de Tolosa. La Còpia «Combo-Gili», de Thuir, assegurarà la part musical.